

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง พินิจพิจารณา

เรื่อง การพูด

แสดงความคิดเห็น

ผู้สอน ครุณิสาชล รุ่งเนย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

การพูดแสดง
ข

๘
ความคิดเห็น

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. อธิบายความหมายการพูด

แสดงความคิดเห็น

๒. อธิบายหลักการพูด

แสดงความคิดเห็น

กบหูหนวก

สื่อวีดิทัศน์นี้ใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น

ขอขอบคุณสื่อวีดิทัศน์
การ์ตูนสั้น เรื่อง กบหูหนวก

เผยแพร่โดย : iTmaiky

เผยแพร่วันที่ 25 สิงหาคม 2556

ที่มา : <https://www.youtube.com/watch?v=BothrovGV5A>

คำถามชวนคิด

นักเรียนคิดว่าวีดิทัศน์
ที่นักเรียนรับชมไป

ดีหรือไม่ดีอย่างไรบ้าง

ศึกษาระบบความรู้

เรื่อง

การพูดแสดงความคิดเห็น

การพูดแสดงความคิดเห็น

การพูดแสดงความคิดเห็น หมายถึง
การพูดเพื่อแสดงความรู้สึก หรือแสดง
ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
อย่างมีเหตุผล มีความสอดคล้องกับ
เรื่องที่พูด

การพูดแสดงความคิดเห็น

ในการพูดแสดงความคิดเห็น ผู้พูดอาจแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางวิชาการ เศรษฐกิจหรือสังคมก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโอกาสในการพูด เช่น การให้สัมภาษณ์ การประชุม การสัมมนา การอภิปราย การบรรยาย

ลักษณะของการพูด

๑. ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะแสดงความคิดเห็นเป็นอย่างดี
๒. การแสดงความคิดเห็นเรื่องใดเรื่องหนึ่งควรมีหลักการแสดงความคิดเห็นในเชิงข้อดีและเชิงวิจารณ์

ลักษณะของการพูด

๓. ใช้ภาษาสุภาพเหมาะสมกับโอกาส
โดยเฉพาะการแสดงความคิดเห็นใน
เชิงขัดแย้งและเชิงวิจารณ์เพื่อรักษา
ความสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้พูดและผู้ฟัง

ลักษณะของการพูด

๔. การแสดงความคิดเห็นใด ๆ ก็ตาม
ควรแสดงความคิดเห็นในเชิง
สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

นิทานชาดก

ให้นักเรียนศึกษานิทานชาดก

เรื่อง กกัณฐกชาดก

ว่าด้วยกิ้งก่าได้ทรัพย์

กัณฑ์ฎกชาดก

พระพุทธเจ้าทรงอาศัยพระนครสาวัตถีประทับอยู่ ณ วัดพระเชตวันมหาวิหาร ทรง
ปรารภพระปัญญาบารมีของพระองค์ในอดีตชาติ ได้ตรัสพระธรรมเทศนาคือคาถาที่ปรากฏ
ณ เบื้องต้น

ปัจจุบันชาติ

มีเรื่องย่อเล่าว่า วันหนึ่ง พวกภิกษุได้นั่งคุยกันในโรงธรรมสภา เมื่อจะสรรเสริญ
พระปัญญาบารมีของพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้สรรเสริญพระคุณดังนี้ว่า
“ดูก่อนอาวุโสทั้งหลาย พระตถาคตเจ้านั้น ช่างเป็นผู้ที่ทรงมีพระปัญญาที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน
พระองค์สามารถที่จะปราบวาทะของผู้อื่นได้ ทำคนเหล่านั้นให้สิ้นพยศและได้ประทาน
บรรพชาให้ตั้งอยู่ในมรรคผล ทั้งนี้ก็เพราะพระองค์ทรงมีพระปัญญาที่ลึกซึ้งนั่นเอง”

กัณฑ์ฎกชาดก

ในขณะนั้น พระพุทธเจ้าเสด็จผ่านมาถึง เมื่อทรงทราบเรื่องจึงตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้นนะ ที่ตถาคตมีปัญญา แม้ในอดีตกาลเมื่อญาณยังไม่แก่กล้า ขณะที่กำลังบำเพ็ญบุรพจริยาเพื่อพระโพธิญาณอยู่ เราก็เป็นผู้มีปัญญามาแล้วเหมือนกัน”

ครั้นตรัสเสร็จแล้วพระพุทธองค์ทรงประทับนั่งอยู่ เหล่าภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลวิงวอนให้ทรงประกาศเรื่องราวแต่หนหลัง จึงทรงนำอดีตนิทานมาแสดงต่อไปนี้

กัณฑ์กษัตริย์ชาดก

ในอดีตกาล มีพระราชานามว่าวิเทหะ เสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงมิถิลา ในแคว้นวิเทหะ พระเทวีของพระองค์มีพระนามว่าอุทุมพรเทวี ต่อมา พระองค์ได้มโหสถมารับราชการ เขาเป็นอำมาตย์ที่ทรงโปรดปรานมาก วันหนึ่ง เมื่อพระเจ้าวิเทหะเสด็จไปพระราชอุทยานกับมโหสถบัณฑิต ในขณะที่นั้น มีกิ้งก่าตัวหนึ่งอยู่บนปลายเสาค่าย มันเห็นพระราชานเสด็จมาก็ลงจากเสาค่ายมาหมอบที่แผ่นดินแล้วทำการผงกหัวอยู่ไปมา พระราชานทอดพระเนตรเห็นกิริยาของมันแล้วจึงตรัสถามว่า “แน่ะบัณฑิต กิ้งก่ากำลังทำอะไรของมัน” มโหสถจึงกราบทูลว่า “กิ้งก่ากำลังถวายตัวแต่พระองค์อยู่ พระเจ้าข้า” พระราชานทรงพอพระทัยจึงมีรับสั่งว่า “เมื่อมันถวายตัว ก็จงให้ทรัพย์แก่มันเถิด” มโหสถจึงกราบทูลให้ทรงทราบ ว่า “ขอเดชะ กิ้งก่าไม่ต้องการทรัพย์ ขอเพียงพระราชทานแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว” จึงมีรับสั่งโปรดให้ราชบุรุษซื้อเนื้อให้แก่มันวันละกึ่งมาสก

กักณฎกชาดก

ต่อมาวันหนึ่ง เป็นวันอุโบสถซึ่งในวันนี้จะไม่มีการฆ่าสัตว์ ราชบุรุษหาเนื้อไม่ได้จึงเอาเหรีญกึ่งมาสกนั้นมาเจาะรูแล้วเอาด้ายร้อยผูกเป็นเครื่องประดับที่คอมัน

ตั้งแต่นั้นมา มันก็เกิดมานะความถือตัวจัดเพราะอาศัยทรัพย์ที่ห้อยคอตัวเอง

ถัดมาอีกหนึ่งวัน เมื่อมันได้พบพระราชานีกครั้งในพระราชอุทยาน มันก็ทำตนเสมอพระราชาด้วยเข้าใจว่าตนเองมีทรัพย์เสมอกับพระราชานี้ จึงไม่ยอมลงมาจากเสาค่ายได้แต่หมอบยกหัวร่อนไปมาบนปลายเสาค่าย

กักณฎกชาดก

พระเจ้าวิเทหราชได้ทอดพระเนตรเห็นกิริยาของมัน ทรงแปลกพระทัยในกิริยาที่แปลกไปของมัน จึงตรัสถามถึงสาเหตุกะมโหสถด้วยคาถาที่ ๑ ว่า

กิ้งก่านี้ไม่ลงจากปลายเสาค่ายหมอบเหมื่อนในก่อน เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุไร เจ้ากิ้งก่าตัวนี้จึงกระด้างถือตัว

ลำดับนั้น มโหสถบัณฑิตเมื่อตรวจพิจารณาด้วยปัญญาจึงรู้ว่า วันนี้เป็นวันอุโบสถ โดยปกติในวันนี้จะไม่มีการฆ่าสัตว์กัน ราชบุรุษเมื่อหาเนื้อไม่ได้จึงเอาทรัพย์กึ่งมาสกซึ่งเป็นค่าอาหารมาผูกคอให้มันแทน เพราะอภัยทรัพย์นี้เองจึงทำให้กิ้งก่าเกิดความความถือตัว จึงกราบทูลให้ทราบด้วยคาถาที่สองนี้ว่า

กิ้งก่าได้ทรัพย์กึ่งมาสกซึ่งไม่เคยได้มาก่อน ตัวมันจึงทำการดูหมิ่นพระเจ้าวิเทหราช ผู้ทรงทำการสงเคราะห์ชาวกรุงมิถิลา

กัณฑ์กษัตริย์

ความหมายของคาถา

พระราชาทรงแปลกพระทัยที่ไม่ทรงเห็นมันลงมาจากปลายเสาค่ายเหมือนอย่างแต่ก่อนจึงมีรับสั่งถามมโหสถถึงเหตุปัจจัยที่ทำให้มันเกิดอาการกระต้างกระเดื่อง ไม่อ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนอย่างแต่ก่อนด้วยคาถาที่ ๑ ฝ่ายมโหสถจึงกราบทูลให้ทราบถึงเหตุที่ทำให้มันยกตนข่มท่านเพราะทรัพย์ที่ราชบุรุษเจาะรอยคอกให้มันแค่เพียงกิ่งมาสกจึงได้กราบทูลให้ทรงทราบด้วยคาถาที่ ๒ พระราชาได้ฟังคำกราบทูลเช่นนั้น จึงมีรับสั่งให้เรียกราชบุรุษมาสอบสวน

กักณฎกชาดก

จึงได้ทราบความจริงเหมือนอย่างที่มีโหดได้กราบทูลให้ทรงทราบ ทรงมีความ
เลื่อมใสต่อมโหดยิ่งนักที่รู้แม้กระทั่งนิสัยของสัตว์เดรัจฉานอย่างกิ้งก่าไม่ต่าง
อะไรกับพระสัมพันธูปุทธเจ้าที่ทรงรู้อัธยาศัยของปวงสัตว์โลก จึงพระราชทาน
ส่วยที่ประตูทั้ง ๔ แก่มโหด ทรงมีรับสั่งให้ฆ่ากิ้งก่าตัวนั้นเสีย แต่มโหดได้ทูล
ทัดทานไว้โดยกราบทูลว่า

“ธรรมดาว่าสัตว์เดรัจฉานย่อมไม่มีปัญญาเป็นเรื่องธรรมดา ขอพระองค์ได้
โปรดพระราชทานอภัยโทษแก่มันด้วยเถิด พระเจ้าข้า”

คนโง่เขลา เย่อหยิ่ง เพราะทรัพย์ ซึ่งไม่ได้มีคุณค่าอย่างแท้จริง

ใบงาน

ให้นักเรียนทุกคนเขียนแสดงความคิดเห็น

จากการอ่านนิทานชาดก

เรื่อง กัณฐกชาดก ว่าด้วยกิ้งก่าได้ทรัพย์

ลงใน **ใบงานเรื่อง การพูดแสดงความคิดเห็น**

นำเสนอ

ครูและนักเรียนร่วมกัน

สรุปความรู้

